

hát... Azóta sikerült azt is elintéznem, hogy a rendőrorvos ingyen
jöjjön ki és a temetést is olcsón rendezem meg.

A temetés szóra Dunya felnézett.

Nem sírt.

Arca még sápadtabb volt és még keskenyebb, mint máskor. Sze-
me óriásira nőtt. Ijesztő fénye volt. Tekintete elárulta, szinte hirdette
Dunya jövőjét, Dunya közeli végét.

Este haitkor vonatra ültem.

Ruhám, papírosaim, nevem, életkedvem — minden, minden új volt
rajtam és bennem.

A bécsi életből csak Stáhlí ajándékát vittem magammal, — a kis
Stáhlí rajzolta képet. Az aranylibát.

Bécs, 1922.

CSOPICS BRÁNKÓ:

FARKAS ÜVÖLT A VÁROSSZÉLEN

Siri-csöndű, vaksötét éjjen
farkas üvölt a városszélen,
Halál-hírnök hangja bűg alatt,
hiába kong bent a vészharang.

Homály-lepelbe bújtak az utak,
halálfegyverek tájták torkukat
a városra és vég-ítélni már
ébrek virrasztva vár a partizán.

Halotti csönd a fagyos borzongásban,
rehatra készen érzi a vad szája:
bent valakinek ütött végórája.

Vonagló sebként terül el a város,
benne éhínség, tifusz és halálos
félelem, ártatlanul kiontott vér
és gyilkosok, kiknek lázálma: hóhér.

Népünk árulói, mint a rühös kutyák
lepulva kotródják a városon át.
Odabenn rühös ölebek vakognak,
terkukon érzik fogát farkasoknak.

Bátor hegyi farkas, szabadság-jelkép,
hangjában fájdalom, öröm, nyersesség,
üvölt az éjben és érzi a szája:
bent valakinek ütött végórája.